

DIVOTVORCI

kniha první

Kargava

Karel Hradil

Divotvorci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Karel Hradil

Divotvorci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

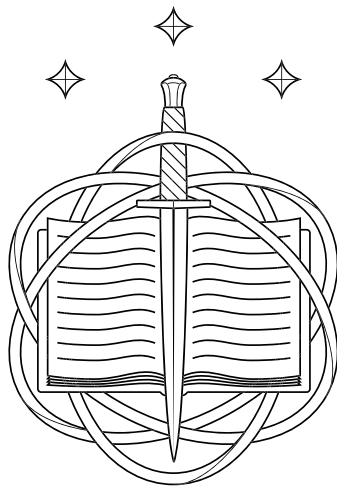
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Divotvorci

Knih první

Kargava

DIVOTVORCI

kniha první

Kargava

Karel Hradil

● ■ **pointa**

2024

Jedna stará báje praví, že existuje kraj, do něhož vstoupíte a ani nevíte jak. Najdete ho, aniž chcete, a když z něj hodláte nalézt cestu zpět, nemusí se vám to podařit. Přinejmenším ne hned. Je převeliký, rozsáhlý od severu po jih a široký od východu k západu. Je roztodivný, záhadný, tajuplný, místy temný, se spoustou tajemství, která chtějí i nechťejí zůstat utajena. Jakmile do něj vstoupíte, nebudete si jisti, že ráno vyjde na nebi slunce, že voda teče z hor dolů do údolí nebo že to, co se zdá bez života, se nemůže pohnout. Je to kraj dobrého i špatného, upřímného i zrádného. Najdete v něm přátelství i zlobu, přímost i úskoky, trpělivost i prchlivost. Čas od času se v něm nemusíte cítit dobře, sevře vám nitro, jako by hroubou silnou pěstí ždímal mokrý hadr, aby vás vzápětí vypustil na místech, která vám budou připadat krásnější, než jaká jste mohli kdy předtím spatřit.

Tento kraj tepe životem stejně tak, jako v něm najdete místa, která nespátřila živého tvora od svého vzniku. Narazíte na obydlí na samotě, menší i větší vsí, městečka i města, jejichž hradby nebudou mít konce a budou se vlnit jako had. Zabloudíte v divokých hvozdech, polezete po špičatých pohořích, budete se bořit v bažinách, smočíte ruce v chladivé bystrině a spočinete na širých lukách s vysokou trávou. Potkáte mnoho zvířat a bytostí této

krajiny. Prozkoumáte zákoutí a zhlédnete planiny, na kterých vám horizont splyne s oblohou.

V báji dále stojí psáno, že má tento kraj odpradáвна mnoho obyvatel, kteří touží po tom jej ovládat, mít nad ním převahu a třímat otěže nad všemi jeho součástmi. Odpradáвна se jim to také více či méně úspěšně daří. Odpradáвна proto také existují tací, kteří se jim v tom snaží zabraňovat. Tací, kteří se snaží udržovat křehkou rovnováhu. Tací, kteří k tomu byli předurčeni, ať už chtěli, či nikoli. Jejich poslání pro ně může být plné utrpení, bolesti a žalu, a přece za něj nikdy nedostanou zapláceno. Slzy a krev jim nikdo nevyváží hmotnými odměnami. Pouze poděkování od osob, kterým pomohli, jim je náplastí na prožitá trápení spojená s jejich údělem.

Prolog první

„Příliš, příliš se snažíš, můj milý příteli. To však je jeden z důvodů, proč se nám zatím nedaří. Přinejmenším ne tolik, jak bychom si oba přáli. Chápu, ano, jistě, tou nejbolestivější příčinou je to, jak moc velký máš ze mne strach. Bojíš se mne zklamat a to tě poutá jako ocelové obruče. Obava ti ochromuje údy i mysl. Budme trpěliví. Všichni. Nechci vidět, jak se trápíš. Radit ti ale nebudu, na to jsi již dostatečně zběhlý, aby ses dokázal obejít bez mých kopanců a pohlavků. Políčky ponechejme jiným, co říkáš?

Málo, pramálo o nás doposud vědí a to je naše základní výhoda, o kterou bychom velice neradi přišli moc brzy, že? Proto musíš konat s důvtipem a protřelostí. Budeme se plíživě blížit k jejich krajům, aniž si nás stačí povšimnout. Jakmile se tak stane, bude pro ně již pozdě. V té chvíli už budeme zaháčkovaní v jejich srdcích, jež omotáme trnovými šlahouny, aby nám nikdy neunikla, navždy se soužila a nám sloužila.

A teď, teď, můj milý příteli, konečně zmiz a vrať se s něčím uspokojivým.“

Prolog druhý

Mrazivá zimní noc byla temná. Mnohem temnější, než před drahou chvílí sliboval úplněk měsíce, který se nyní kdesi zbaběle schoval. Malému chlapci se stále nedařilo usnout, ač se snažil sebevíc. Pevně k sobě tisknul oční víčka, až ho bolela, ale spánek ne a ne přijít. Za dveřmi svého pokoje navíc stále slyšel tlumené hlasy, a dokonce zpod nich prosvítalo plápolavé světlo svíčky.

„Táto,“ špitnul bojácně, ale ani nedoufal, že by jeho hlásek mohl někdo zaslechnout.

„Cože? Ještě dnes?“ dolehlo k němu ustrašené vyjeknutí.

„Maminko?“ pípнул a zamžoural do šeré místnosti. Napínal uši, ale nedolehlo k nim víc než neurčité mumlání. Opět zavřel oči. Únava z dlouhého dne ho tlačila po celém drobném těle. Najednou se dveře pootevřely a pustily dovnitř trochu více světla. V siluetě rozeznal svého otce, který k němu opatrně přistoupil.

„Proč ještě nespíš?“ zeptal se synka konejšivě a usedl do nohou postele.

Chlapec se posadil a výmluvně pokrčil rameny: „Mohl bys mi povědět ten příběh o Kargavě?“

„Měl bys odpočívat, je už moc pozdě,“ vymlouval se otec.

„Prosím,“ naléhal chlapec a přivinul se k otcově paži. Ten si povzdechl a začal vyprávět.

„Na začátku všeho, když Dobro nevědělo o Zlu a naopak, zmítaly se v nekonečném prostoru plném všech vlastností, ctností i neřestí síly natolik mocné a všehoschopné, že svými konflikty, kterým samy nerozuměly, zrodily vzájemně Světlo. Světlo jasné ve své velkoleposti a spravedlivé v celém svém rozsahu doufajíc, že nastolí všudypřítomný řád věcí minulých, přítomných i budoucích.

Jak Světlo rostlo a sílilo, probudilo v sobě různé bytosti. Vychovávalo je jako své děti a obdarovalo je nezměrnými dovednostmi bez hranic. Jednou z těchto bytostí byla i dívka, která si dala jméno...“

„Kargava,“ doplnil chlapec.

„Ano, a tato dívka mohla provádět, co se jí zamlouvalo. Mohla měnit svou podobu do různorodých tvarů a hmot, mohla létat vysoko na nebi nebo ladně skákat přes ta nejvyšší pohoří. Vytvářela širý svět s rozmanitými příběhy, umísťovala do něj lidi, zvířata i stromy a vše kolem sebe považovala za svou vlastní zábavu. Brzy se jí ale její všemocnost a zdánlivá dokonalost začala přejídat a toužila okusit kromě sladkého kalichu vládnutí i hořkou pachutí bolesti a utrpení. To je na jednu stranu velmi moudré, ona však své chování dovedla až k nebezpečné hranici, kdy veškerá její hra začala být pro její tvory velmi krutá. Ruku v ruce s konáním dobrých skutků totiž začala vymýšlet i podlé, zlé a záludné plány, před nimiž své oblíbence mohla současně ochraňovat. Pro lotroviny se nezdráhala probudit v temných záhybech své mysli všelijaké obludné přísluhovače bez svědomí, násilnické poskoky bez špetky rozumu i inteligentní pobočníky s magickými schopnostmi. A ti všichni se do jejího vědomí a náklonnosti dobývali postupně čím dál víc a víc, až...“

Vtom se k nim z vedlejší místnosti přihnala usedavě plačící chlapcova matka.

„Už-je-tady,“ vypravila ze sebe v návalech slz.

Otec celý zesinal a nebyl schopen pohybu. Chlapec netuše, co se děje, se celý roztrásl. Za matkou vzápětí vstoupila další osoba

skrývající se pod těžkým kabátem s kožešinou. Natáhla k chlapci ruce a s téměř nepatřičným klidem ho uchopila, vytáhla od rodičů a schovala k sobě pod plášť.

„Bude to dobré,“ poznamenal jen chraplavě mužský hlas zpod kápě.

„Ne, ne, ne,“ vykřikla najednou matka, „my vám ho nedáme, rozmysleli jsme se.“

Muž však na její nářky nedbal a spolu s vyděšeným dítětem odcházel z místnosti. Matka křičela, ale nebylo to pranic platné. Otec stále nehybně seděl u pelesti postele. Až když spolu se zdrčenou matkou v pokoji osaměli, vzpamatoval se a rychlými kroky vyběhl před dům

„Mistře Světloňoši! Vrať se! Vrať nám syna!“ ryčel zoufale.

Venku však již byl pouze měsíc, který se znovu objevil a tíživě mlčel do mrazivé zimní noci.

*Kde dlouho čpí už sivý dech,
bubeník virblem dráždí,
na zdech ulpí síť pavučnic,
ozve se občas teskný vzdech.*

*Klam ošálen, co jest pravdou, neví,
tanečník pohybem svádí,
podnos zlatý, krom svic už nic,
tam Světlonoš se objeví.*

Kapitola první

~

Ve víru událostí

I.

Z temně šedého nebe, které tu a tam burácivě pročísl blesk, padaly velké kapky a čím dál víc smáčely již tak prosáklou zem. I přes tuto slotu spěchal blátivou cestou shrbený muž, nedbaje na cákání kaluží. Nikde se nezastavoval, nesnažil se najít alespoň dočasné útočiště před nepříznivým počasím. Utíkal, co mu nohy i dech stačily. Neměl totiž na vybranou. Pokud nedorazí včas, stane se něco strašného. Přinejmenším si to myslel on sám. Když už téměř omdlával únavou a vyčerpáním, objevila se před ním nízká kamenná zídka, která zřejmě ohraničovala nějakou vesnici či menší městečko. Muži to vlilo do žil trochu nových sil a znovu se rozeběhl. Nejbližší branou vstoupil za ohradu.

Díval se zpod promočeného pláště a hledal nějaké místní obyvatele. Nikoho kolem sebe ovšem nespapřil, ať se rozhlížel sebelépe.

Jedinou známkou, že stavení nejsou opuštěná, byla světla tu a tam vycházející ze špinavých oken. Kousek před sebou uviděl ve větru se zmítající vývěsní štít připevněný na jednom z domů, podle něhož dům sloužil jako hostinec. Majitel ho pojmenoval Ve Víru událostí. Svižně zamířil ke dveřím a bez váhání vkročil dovnitř.

Rázem se ocitl v teplém, chutném jídlem a pitím provoněném prostoru, v němž panoval čilý ruch. Jakmile si jej hodovníci sedící u hranatých dubových stolů všimli, hovory na okamžik ustaly, ale stejně tak rychle se zase rozproudily, když osazenstvo hospody usoudilo, že nepřišel nikdo, kdo by stál více za pozornost. Promoklý a unavený muž ze sebe oklepal dešťové kapky a hladově přejížděl očima po plných, pod pečeněmi a pivem se prohýbajících stolech. Na jídlo teď není čas, napomenul se v duchu. Teď má jiný úkol. Přistoupil k hostinskému, který spokojeně dohlížel nad svým lokálem.

„Co to bude, vašnosto?“ zeptal se rozverně nově příchozího hosta. „Máme dnes výbornou husičku, co vy na to, hm?“

„Ne, díky, bohužel si nic nedám,“ odpověděl utrápeně muž.

Hostinský se zatvářil trochu překvapeně.

„Víte, někoho hledám. Nevím ani, kde vlastně jsem, kam až jsem svou cestou doputoval, ale hledám pomoc.“

Nyní hostinský věnoval muži značně podezíravý výraz. „Jste vy to ale podivín, jen co je pravda,“ zamumlal si pod hustým knírem.

Zbědovaný muž se k němu naklonil: „Musím najít ty, kteří prý pomáhají těm, kdo pomoc potřebují,“ zašeptal úzkými rty.

Hospodský jen významně nadzvedl obočí a podíval se kamsi do rohu svého podniku.

„Promiňte, ale chlapi nemají co pít,“ odpověděl a při odchodu lehce poplácal muže po hubeném rameni.

Ten už chtěl zoufale něco namítnout, když k němu přistoupil kdosi jiný. Vysoký, štíhlý chlapík, dobře ustrojený v čistém oděvu, s pronikavě zelenýma očima a tajemným obličejem.

„Máte nějaké trápení, pane,“ promluvil sametovým hlasem. Nebyla to od něj otázka, nýbrž konstatování. „Dovolte, abych se představil, jmenuji se Poples.“

Muž byl v onu chvíli zaskočen, tak poněkud trvalo, než vykolkotal své jméno.

„Lohan,“ řekl konečně.

„Těší mne,“ odpověděl Poples a s pobaveným výrazem se lehce uklonil. „Co takhle si promluvit někde v klidu, v soukromí,“ navrhl.

Lohan kývnutím souhlasil. Poples jej tedy rukou pobídl k odchodu kamsi do zadní části hospody. Zavedl Lohana k jedněm dveřím, které vedly do další místnosti, oproti první však naprosto opuštěné, jen s malým stolkem a dvěma židlemi uprostřed. Ruch odvedle zde téměř nebylo slyšet. Místo toho, aby si Poples na jednu židli sedl, zamířil k dalším dveřím, v koutě sotva rozeznatelným. Lohana to trochu překvapilo, ale mlčky svého průvodce následoval. Za dveřmi se zjevila úzká chodbička bez oken, na jejímž konci prošli malými vrátky dál. Poples pokračoval rázným krokem další chodbou, zdánlivě bez konce, a tu a tam úsměvem pobídl Lohana k chůzi. Vtom se za ním ozvalo zašustění pláště a Poples jen taktak zachytil Lohana v podpaží, než se skácel na chladnou zem. Jeho tělo již nedokázalo vzdorovat únavě a omdlel.

Lohan spal velmi tvrdě, přesto mu do podvědomí pronikaly z dále jakési zvuky. Možná to byly hlasy. On však žádným slovům nerozuměl, natož aby poskládal celé věty a porozuměl jejich smyslu. Nerozeznával, zda se jedná o hlasy ženské či mužské. Koneckonců se mu to třeba jen zdá. Kéž by to byl sen. On ale přece sháněl pomoc doopravdy. Urychleně. Musí se vyhrabat ze mdlob. Hned!

„Už se probouzí,“ promluvila tiše nějaká dívka, když začal pomalu otevírat oči.

Víčka měl těžká, tak se mu to nepodařilo napoprvé. Nejprve viděl poněkud rozmazaně. Párkrát si oči promnul a zvědavě zaostřil. Seděl oblečen do čistých a suchých šatů v pohodlném křesle v rohu místnosti, v níž panovalo příjemné teplo. Místnost měla vysoký strop, z něhož viselo na silných řetězech krásně zdobené osvětlení. Zemi pokrýval koberec a stěny z hladce opracovaného kamene zase malby úctyhodných rozměrů, zachycující jakési válečné výjevy. Útulnost prostoru podtrhával uličnický praskající krb. Když se Lohan zorientoval, zaměřil svou pozornost také na osoby, které seděly naproti němu. Přesněji řečeno tři osoby seděly a jedna stála u okna a nepřítomně hleděla přes dešť stékající po okně kamsi ven. Dva sedící muži a jedna mladá žena mlčky upínali zrak k Lohanovi, jako by čekali na vhodný okamžik.

„Jak se cítíte, Lohane?“ prolomil konečně ticho Poples.

Kdy to vlastně bylo? To Lohan nemohl jasně určit. Každopádně venku panovala neprostupná tma, neprospal snad tedy více než pár hodin. Alespoň v to doufal.

„Rozlámaně,“ odpověděl Lohan a rukou si mnul ztuhlý krk. „Takže jsem vás opravdu našel?“ dodal vzápětí.

Muž sedící vedle Poplese se na křesle předklonil dopředu. Vypadal o něco silnější než Poples a také o něco nižší. Měl krátké hnědé vlasy a hluboké, tmavě modré oči. Levou tvář mu zdobila krátká jizva.

„A kdo si vlastně myslíte, že jsme?“ zeptal se trochu chraplavým, ale pevným hlasem.

Lohan poněkud znejistěl a schoulil se do sebe.

„No, povídá se, že pomáháte lidem v nesnázích.“

„Tak jistě činí i spousta jiných lidí,“ namítl Poples.

„Ano, snad, ale já nehledal jen tak někoho, nýbrž... Divotvorce.“

Poples nehnul ani brvou.

„A jste si jist, Lohane, že Divotvorci nejsou jen vymyšlenou báchorkou pro děti?“

Lohan po této větě vypadal jako hromádka neštěstí.

„Tak to by už mohlo stačit,“ promluvil náhle muž stojící u okna, otočil se k sedícím a přistoupil blíže s rukama spojenýma za zády. I když to vyřkl velmi tiše, mělo to větší účinek, než kdyby křičel.

Vypadal o něco starší než ostatní. Byl oblečen do oděvu černého jako uhel a stejně takové byly i jeho oči. Lesklé vlnité vlasy po ramena rezavě odrážely dopadající světlo. Jak k nim obracel svou pozornost, Lohan si všiml, že trochu kulhá na levou nohu.

„Jsme Divotvorci, i když si tak sami neříkáme. Tak o nás rádi mluví jiní,“ řekl mírně a Lohanovi se viditelně ulevilo. „Ale odpusťte, ještě jsem se nepředstavil. Daibol jméno mé. A tohle je Clar,“ kývnul a Clar sedící vedle Poplese zvedl ruku na pozdrav.

Lohan se snažil vrýt si jména do paměti.

„Mně říkají Manope,“ promluvila dívka. „Znamená to něco jako cestovatelka.“

I přesto že dívka rozhodně nepatřila k prvopohledovým kráskám, neodvrátil Lohan zrak dříve, než si ji dostatečně prohlédl. Trochu větší nos, než by měly princezny z pohádek, trochu vykulenější oči, než by měl starostův špeh, méně vyzývavější dekolt, než by měly ženy od hanbatých luceren. A stejně ji Lohan zkoumal až neslušně dlouho. Snad kvůli jejím špičatým uším.

„V otázce jaké věci jste nás hledal, pane Lohane?“ přistoupil k věci Daibol.

„Bydlím v neveliké vesnici, pár dní cesty severně odtud, u Litonského hvozdu. Před nějakou dobou začali naši vesníci napadat různé lapkové a pobudové. Ale to pro nás není žádnou novinkou. Od dětství jsme zvyklí, že k nám chodí nezvaní hosté a tu a tam si vezmou něco k snědku nebo ukradnou nějaký dobytek. Vždy jsme

se jim dokázali ubránit a vyhnat je. Na nějaký čas jejich vpády vždy ustaly a byl od nich pokoj. Někdy třeba na celá léta. Ale teď,“ pozvedchl si Lohan, „teď je to jiné než dříve. Zlodějí je čím dál víc a chodí stále častěji. Kradou ve větším množství a nezdráhají se jít i přes oběti, což dříve nebývalo. Pár mužů z vesnice už bylo raněno, někteří dokonce svým raněním podlehli. Lidé ve vesnici mají čím dál větší strach. Ne tak o svůj skromný majetek, jako spíše o ženy a děti. V poslední době se jim už ani nebráníme a dáváme jim, oč si řeknou, protože s nimi začali chodit Orkové a útok proti nim si sebeodvážnější vesničan rozmyslí hned třikrát.“

„Orkové říkáte?“ ozval se táhlý hluboký hlas zpoza otevřených dveří.

Do místnosti vstoupila impozantní postava, která se tak akorát vešla do dveřního otvoru. Na první pohled silný hromotluk s tmavě zelenou kůží a do ohonu staženými havraními vlasy. Uši a nos měl propíchané stříbrnými kroužky a holé předloktí mu zdobilo rozsáhlé tetování. Jeho pěsti byly velké jako lidská hlava. Respekt a strach budící hrouda svalů.

„Proboha,“ vydechl Lohan, bleskově se postavil a začal couvat k druhému východu.

„Uklidněte se, Lohane,“ promluvil Poples a taktéž se postavil. „To je Drung. Patří k nám, i když v jeho žilách koluje krev Orků. Od něj ani nikoho jiného v tomto sídle vám žádné nebezpečí nehrozí. Posadte se, prosím,“ řekl a povzbudivě se na Lohana usmál.

Lohan se poněkud neochotně znovu usadil do pohodlného křesla a snažil se zpomalit tepání svého srdce. Z Drunga ale nadále nespouštěl oči. Možná čekal, že k němu v každé chvíli může přiskočit a zakroutit mu krkem svýma obrovským rukama. Ten je však jen v klidu překřížil na mohutném hrudníku. Zřejmě byl na podobné reakce neznámého okolí zvyklý. Ve skutečnosti byl vlastně zvyklý na daleko horší reakce.

„Když, jak říkáte, vás ti nezvedenci napadají už delší čas, proč místní hejtman nezakročí? Proč tam nepošle oddíl vojáků a zloděje nepochytá?“ zeptal se Clar.

Lohan se hořce pousmál.

„Naše malá, zastrčená vesnice hejtmana nezajímá. Nespočetněkrát jsme nejen jeho žádali o jakoukoli podporu, ale vždy zůstalo jen u planých slibů. V tom lepším případě. Většinou se s námi totiž odmítli bavit úplně a vysmáli se nám, že si neumíme vyřešit sousedské neshody,“ vysvětloval. „Prosím vás, jacípak sousedé. My ani nevíme, odkud se ty loupeživé tlupy vždy vyrojí.“

„Samozřejmě že se vám i lidem z vaší vesnice vynasnažíme pomoci,“ řekla Manope. „Ovšem než se připravíme na cestu, vy si běžte odpočinout, protože vás čeká pár dní v sedle. Pojdte se mnou, ukážu vám pokoj, ve kterém načerpáte síly.“

„A-ano,“ kottavě přitakal Lohan, poněvadž jej trochu zaskočila jejich okamžitá kladná reakce.

„Je tu ale ještě jedna věc,“ řekl. „Víte, my jsme všichni pouze chudí rolníci a nemáme peněz nazbyt. Snad vám bude stačit odměna, kterou jsme mezi sebou pro vás vybrali.“

Po těchto slovech se všichni kromě Daibola začali smát, ten se spokojil jen s lehkým pozvednutím koutků.

„Stačit nám to bude určitě, protože za svou pomoc nic nechceme. Nikdy nežádáme o peníze, zlato, šperky ani drahokamy. Nejsme žádní žoldáci. Pomoc slabším je pro nás stejnou samozřejmostí, jako že ze semínka vyroste strom,“ vysvětlil Clar.

„Děkuji,“ odušil dojatě Lohan a vydal se za Manope. Drunga přitom raději obloukem obešel.

„Zvláštní,“ hlesl Daibol, jakmile v místnosti osaměli. „Orkové jen tak neútočí na obyčejné vesničany, natož spolu s nějakými pobudy.“

„To máš pravdu,“ přitakal Drung. „Na druhou stranu tomu není tak dávno, co jsme něco podobného řešili. Zřejmě vane od hor ze

severu zkažený vítr. Možná je to předzvěst něčeho většího, o čem ještě nemáme ani tušení.“

„Nesýčkuj, Drungu. Kdybychom vedli jen takové řeči, brzy bychom se z toho zbláznili,“ řekl Clar.

„Velmi zvláštní,“ zašeptal opět Daibol, ale spíš už jen tak pro sebe. Od ostatních se zase otočil a paží se opřel o rám okna.

„Začalo období prudkých dešťů, nepojede se vám nejlépe,“ poznamenal Poples.

„Copak ty zůstáváš?“ zeptal se trochu udiveně Clar. „Byl bych klidnější, mít tvůj meč, kopí a rychlé ruce za zády, bratříčku. Cítím, že pouze ústní domluvě tam nikdo příliš nakloněn nebude.“

„Pche! Připadá ti snad ostří mé šavle tupé, modroočko?“ zazubil se Drung a naoko uraženě zkrivil svůj masitý obličej.

„Tvá šavle sotva stačí na oloupání brambor, ty zelená obludo,“ oplatil mu v žertu Clar.

„Ne, nepojedu společně s vámi,“ přerušil jejich vzájemné popíchnování Poples. „Ale připojím se k vám co nejdříve. Předtím totiž ještě musím navštívit někoho jiného, že Daibole?“

„Ano, jistě,“ přisvědčil nepřítomně Daibol od parapetu, aniž se otočil. Nikdo z mužů ovšem nepochyboval, že poslouchá každé slovo jejich hovoru.

„Hohó, tajnůstkáři jeden, spíše jinou než jiného, ne?“ zaburácel Drung a prstem dloubl Poplese do ramene. Ten mu za to věnoval spiklenecký úsměv.

„Tedy dobrá, braši, nemeškejme a pojďme se připravit na cestu,“ ukončil hovor Clar.

II.

Když Manope odpočatého Lohana přivedla do stájí, Clar a Drung už na něj čekali, připraveni vyrazit směrem k Litonskému hvozdu.

„Zde máte trochu jídla na cestu, Lohane,“ řekla dívka a do rukou mu vložila malou tornu. „Snad se někdy setkáme za příhodnějších okolností.“ A aniž počkala na odpověď, otočila se a zamířila ze slámou provoněných stájí pryč.

Lohan za ní jen zaskočeně zavolal poděkování. Jakmile si uvědomil, že zůstal pouze ve společnosti Clara a Drunga, byl ještě zaskočenější.

„Omluvte prosím mou smělost, ale to se mnou pojedete pouze vy dva?“ zeptal se téměř bojácně.

„Copak vám nestačí naše maličkosti?“ odpověděl otázkou Drung.

„Nemějte obavu, milý Lohane, počty jsou zřídkakdy rozhodující. Nicméně pokud vás to uklidní, cestou se k nám přidá i Poples a jedna osoba, kterou zatím neznáte,“ řekl Clar a přivedl za uzdu menšího hnědáka. Kůň zahrabal kopytem, zafrkal a sklonil k Lohanovi svou ušlechtilou hlavu.

„Nebojte se a vyskočte do sedla. Ovšem pevně se držte, ať nespádnete, pospíšíme si totiž, ať jsme ve vaší vesnici co možná nejdříve.“

Lohan přikývl a vyhoupl se nahoru. Clar učinil totéž. Poplácal svého statného grošáka po široké šíji a něco mu zašeptal do ucha. Za sedlem mu viselo pár kožených brašen a zpod pláště mu na zádech vykukovaly hned dva jílce mečů.

Vtom se prostory stájí začaly chvět a třepat. Z trámů se rozvířil usazený prach a ze zadní části se přibližoval podivný dupot. Ustájené koně to však nechalo naprosto klidnými a dál líně přezvykovali v mohutných čelistech žrádlo. Lohan vypadal o poznání vystrašeněji.

„Co se to děje?“ zeptal se.

Než ale stačil Clar cokoli vysvětlit, objevil se u nich Drung, usazen na jakémsi divokém stvoření. Lohan při tom pohledu málem spadl ze sedla. Tvor byl mnohem větší než běžný kůň, místo kopyt mu rostly ostré drápy a hladkou srst nahrazovaly hrubé šedé štětiny. Záda měl trochu vyklenutá a pokrytá tmavou tvrdou kůží připomínající šupiny. Krátký krk mu kryly dlouhé spletence chlupů. Ale nejděsivější na tomto stvoření byla jeho hlava. Křivé zuby, ostřejší než řezníkovy nože, trčely ven z tlamy, i když je necenil. Čumákem, zčásti rozpuštěným šrámem, funivě nasával vzduch a špičatýma nepravidelnými ušima trhaně hýbal do stran. Démonický zjev pak umocňovaly plamenné oči zářivě zelené barvy, které jasně napovídaly, že tohle zvíře nebude patřit k nejhlupejším.

„Orkům koně nestačí, protože nás neunesou. Ušli by s námi na nejvyšší pár kroků, než by se jim zlomila páteř. My jezdíme na těchto nádherných stvořeních. Kohokoli jiného by na sobě ale nesnesli,“ řekl Drung. „V našem jazyce se jim říká graam-har, trhači kamene. Lidé je znají jako ostrohřbety. Když vycítí lidský strach, těžko se ovládají, Lohane,“ dodal jakoby nic Drung a zamířil velkými vraty ven ze stájí.

Lohan usoudil, že se asi dočká ještě mnohých překvapení, a spousta z nich se mu zřejmě nebude pranic zamlouvat. Clar výmluvně pokrčil rameny, tuše, o čem Lohan v duchu přemítá, a vrazil za Drungem. Hned jak opustili kryté stáje, šlehl je přes tváře silný poryv větru a zabodl jim do lící ostré dešťové kapky. Poples měl pravdu. Právě přicházelo období lijáků neberoucích konce,

kdy den se zdá jako noc a noc je temná jako uzavřená hrobka. Celé dny nevzejde slunce na oblohu a ocelová mračna na vás padají jako těžká přikrývka, kterou nemůžete ve spánku odkopat. V takovýchto slotách neradno trávit čas mimo bezpečí domovů a tepla krbových ohňů.

Trojice mužů ale nedbala na nepřízeň počasí a psotu se snažila ignorovat. Ačkoli bylo nad ránem, nikde kolem nebylo ani památky po sebemenším náznaku slunečního svitu. Jas nyní nadlouho vyměnili za skučící vítr a promáčené bahnitě pěšiny. Nepostupovali tak rychle, jak zamýšleli. Koním se mazlavá hlína lepila na kopyta a brzdila je. Kupodivu nejlehčí krok měl ostrohřbet. I když vážil dohromady s Drungem nejvíc, vytrvale klusal vpředu. Tu a tam jej Drung zastavil, aby počkal na opozdilce, ale spíš slídili o kus před nimi a snažili se ve vzduchu zachytit cokoli nepřirozeného. Větrili totiž nějaké nesnáze.

Krajina se na poutníky tvářila nepřívětivě. Husté lesy plné střeapatých stromů jim byly mlčenlivými, monotónními společníky. Občas se jim naskytl výhled na volné pláně, avšak nedokázali dohlédnout dál než na pár luk a skalisek zahalených mlhou. Putovali již dlouho a jízda je unavovala, nejvíce samozřejmě Lohana, a tak Clar usoudil, že si zaslouží krátkou přestávku. Našli si vhodné suché místo pod skalním převisem a usadili se. Drung spěšně rozdělal oheň, vytáhl kousek jídla, které začal s chutí žmoulat, a pohodlně se natáhl na měkký mech.

„Daibol je váš velitel?“ zeptal se váhavě Lohan, když poklekl u hřejivých plamenů a mnul si zkrehlé ruce.

„Slyšíš ho, modroočko?“ uchechl se Drung. „Prý velitel.“

„Ne, Daibol není náš velitel,“ řekl shovívavě Clar. „My nejsme vojenský oddíl, nemáme žádného velitele. Všichni jsme si v rozhodování rovni. Posloucháme sami sebe i všechny ostatní. Řídíme se podle toho, co považujeme za správné,“ vysvětloval.

„Ale vypadalo to tak,“ nedal se Lohan.

Drung dožvýkal sušené maso a přetočil se na druhý bok. Dal tak najevo, že se nemíní debaty účastnit a ochotně ji přenechá Clarovi.

„Víte, naše společenství nefunguje tak jednoduše,“ pokračoval trpělivě Clar. „Existuje spousta psaných i nepsaných pravidel, kterými se řídíme. To, s čím jste se u nás doposud setkal, je jen zlomek toho, čím se obklopujeme a kdo jsme. Každý zaujímáme určitou roli, jež je nám předepsána a přisouzena. Někdo břímě Divotvorců nese od narození, od batolete, jiný začne svůj osud naplňovat mnohem později. Vždy ale v ten pravý čas, až uzraje rozhodnutí jeho či někoho jiného.“

„Prozradte mi tedy, kdo jste vy, Daibol i ostatní.“

Clar se záhadně pousmál a podíval se do skromného ohně. Jako by v doutnajících uhlících hledal vhodná slova.

„Kdybych vám pověděl třeba jen polovinu toho, kdo já, Daibol nebo tady Drung jsme, stejně byste neuvěřil. Navíc mi to ani nepřisluší, a možná na to ani sám neznám úplnou a správnou odpověď. Věřte mi,“ uzavřel hovor.

Po krátké přestávce pokračovali v jízdě k severu, kde ani jeden netušil, co je vlastně čeká. Ačkoli Drung nerad činil předčasné závěry nebo se zabíral věcmi, které teprve přijdou a on je nemá v danou chvíli jak ovlivnit, přece jen se při cestě neubráníl nejrůznějším úvahám. Přemítal o Orcích, o svém druhu, o němž měli nejen obyčejní lidé krajně mylné představy. Alespoň ve většině případů. Uvažoval, zda se s nimi setká v Lohanově vesnici, zda s ním budou ochotni mluvit, nebo s ním budou chtít raději místo řečí poměřit síly. Drung není obyčejný Ork. Koneckonců, o obyčejnosti se

ve spojitosti s tímto rodem nedá ani v nejmenším hovořit. Žádný z Orků není tuctovou postavou, přesto se Drung od většiny z nich liší. Již dávno se vydal jinou cestou než většina jeho bratrů. Ve svém klanu se vždy cítil nespokojen, nepochopen a také trochu přehlížen. To si byl ale jen zřídka ochoten připustit. Od dětství vnitřně zápolil se svou osobností, která se nemilosrdně drala na povrch. Nedokázal ji potlačovat. Tam, kde jiní spatřovali potěšení, on viděl potupu. Co ostatní považovali za posvátné, v tom cítil pokrytectví. Protiklady jej opanovaly. V čem postupně nacházel východisko, to jeho okolí a rodina odsuzovali. Říkali, že se zřekl pradávných tradic. Proto se jednoho jasného večera, kdy nebe bylo poseto zářivými hvězdami, rozhodl opustit své rodiště a vydal se na putování bez cíle. Podle mnohých se provinil zradou a upadl do věčného zatracení.

Cestou nemluvili spolu ani s nikým jiným, poněvadž se jim k tomu nenaskytla příležitost. Obydlí, sem tam opuštěná, míjeli bez zastávek a počasí zřejmě všechny jiné poutníky od cestování odrazovalo. Krajina kolem nich se měnila jen velmi pozvolna a neochotně. Lesy přesto postupně houstly, stromy byly košatější, skaliska špičatější a říčky dravější. Bahno na pěšinách vystřídalo kamení. Obloha se ovšem tvářila stále stejně neústupně, nepřívětivě a bez slitování pouštěla na zem další a další proudy vody. Když už Lohan téměř padal z hnědáka únavou, aniž si však slůvkem postěžoval na trmácení, rozhodli se vyhledat útočiště, kde přečkají noc. Jedno takové příhodné kryté místo se suchou zemí se jim po chvíli podařilo najít. Po lehkém občerstvení se Drung s Clarem dohodli na hlídce. Zatímco Drung se vydal na malou obchůzku, Clar se uvelebil na podložce a téměř okamžitě usnul.

Sny k němu vždy přicházely velmi rychle. Nejinak tomu bylo i teď. Sny, na něž se před spánkem těšil. Sny, jež mu nahrazovaly skutečné dění, o kterém věděl, že se již nikdy skutečností nestane.

Setkával se v nich s lidmi, již jsou mu nyní vzdáleni více, než by si přál. Alespoň takto mohl hovořit s těmi, kteří jej již opustili, nebo on opustil je. Naučil se svými sny procházet a nacházet v nich to, co postrádal. Nikomu se s tím nesvěřoval. Občas měl výčitky, že se od spouštění do snů nedokáže oprostít. Ve skrytu Duše věděl, že se snění snadno může stát nebezpečným. Své obavy však stlačil hluboko do svého nitra, kde je pevně uzamknul.

Právě se procházel po sluncem zalité zahradě s krásně kvetoucími stromy. Lehký vánek se proháněl v nízkých keřích i ve vyšších jehličnanech, jimž zahradník vnukl roztodivné tvary. Bosýma nohama našlapoval po stéblech trávy a kochal se krásou dřevin. Cítil vůni všech květin; tak omamně na něj působila. Kroky ho po chvíli zavedly k přírodnímu labyrintu z hranatě zastřižených křovin. Začal se proplétat úzkými uličkami a rukama přitom hladil zelené stěny z drobných lístků. Náhle mu do nosu opět pronikla vůně, silnější než odér všech květů v sadu. Přicházela k němu ze středu labyrintu, do něhož mířil. Věděl, komu vůně patří, a zrychlil. Nejen jeho krok, ale i tep srdce přidal na frekvenci. Zbývaly poslední uličky a zatačky, aby spatřil tu nejkrásnější květinu ze všech. Ovšem teď ho něco vyrušilo. Ucítil totiž jemné bodnutí kdesi na tváři ...

Rozmrzele se vytrhl ze snění a otevřel oči. Ačkoli nesvítil měsíc a oheň téměř dohořel, v hutném šeru jasně viděl, jak se mu před nosem pohupuje ostří meče.

„Copak, copak? Světloňoš překvapený ve spánku?“ pochechtával se muž v kápi, který zbraň držel. Clar se ani nepohnul.

„Zřejmě ztrácím soudnost, když nechávám hlídat Orka, nemyslíš?“ odtušil s ledovým klidem.

„Hm, víš, co se říká? Že spící musí hlídat i strážného,“ pokračoval ozbrojený.

„Tohle slyším poprvé, ale možná se tím začnu řídit, bratříčku. Očekával jsem tě později ...“

Poples konečně stáhl ruku a zasunul meč do pochvy. „Jo, šlo to rychleji, než jsem sám očekával.“

Clar se opřel o loket a pohledem vyhledal dalšího společníka, jenž dorazil spolu s Poplesem. Kývl mu na pozdrav, ale jestli druhý odpověděl, nerozeznal kvůli neprostupné tmě. Znovu tedy ulehl a snažil se opět rychle usnout, aby zanedlouho mohl vystřídat Drunga na stráž. Ten stál opodál opřený o strom a napínal svůj bystrý sluch, aby v okolí jejich tábořiště včas odhalil jakékoli nepatřičné dění.

V průběhu noci je však už žádný nečekaný host nenavštívil. Nejdříve se probudil Lohan a udiveně počítal ležící osoby kolem ohniště. Vzápětí si ovšem správně uvědomil, že se zřejmě jedná o Poplese a jemu prozatím neznámého člena výpravy. Nedlouho po něm se probrali i ostatní. Clar se mezitím vrátil z obchůzky.

„Rád vás opět vidím, milý Lohane,“ pozdravil Poples.

„I já vás, pane.“

„Dovolte, abych vám představil našeho dalšího spolubojovníka. Basil Drtiruka,“ řekl a paží máchl směrem k malému, zavalitému, ale svalnatému mužíkovi. Přesněji řečeno k zrzavému trpaslíkovi. S pár trpaslíky se už Lohan setkal, když zavítali do jeho vesnice při cestě do hor.

„Díky i vám, pane Basile, že jste ochoten pomoci mé vesnici.“

Basil jen mávl rukou a zabručel cosi o tom, že je to přece samozřejmost.

Spěšně sbalili pár svých věcí a opět zaujali místa v koňských sedlech. Basilův kůň byl o něco menší než ostatní, avšak vypadal neméně zdatně. Rozvážně se tedy vydali vstříc všudypřítomnému dešti, vlhku a blátu. Ne že by si na mokro zvykli, ale již ho brali jako nutnou součást svého putování.

Cesta se právě ubírala úzkou skalní soutěskou. Ostré hrany kamenů zasahovaly do prostoru, a tak se jezdci tu a tam museli sehnout, aby se nezranili o trčící skaliska. Koním se nekráčelo snadno. Navíc vzduch páchl jakousi hnilobou. Drung, jenž jel na svém graam-har první, jednou rukou svíral pevně otěže a druhou hladil jílec šavle, která mu visela u pasu. V duchu si přitom pobrukoval nějakou melodii. Víc než na pěšinu před sebou se díval nahoru a zkoumal nevysoké hřebeny skal. Cítil, že se mu na zátylku ježí chlupy, což rozhodně nebylo dobré znamení. Ostrohřbet tiše kľusal, ušima ostrážitě stříhal ze strany na stranu a čumák držel těsně u země. Drung se ohlédl za sebe a zkontroloval, zda se přátelům příliš nevzdaluje. Očima vyhledal Clara a pohledem mu naznačil, že něco není v pořádku. Jeho zachmuřený výraz mu potvrdil, že si myslí totéž.

Vtom se nad nimi cosi mihlo vzduchem. Periferně pohyby zachytili všichni jezdci a obrátili hlavy nahoru. A zase. Nad soutěskou proskočilo něco černého. A hned další a ještě jeden stín nad nimi prosvištěl. Neznámá stvoření byla tak rychlá, že nedokázali rozpoznat nic bližšího. Všichni bleskově vytasili své zbraně. Jejich obranná pozice však nemohla být horší. Stáli za sebou bez možnosti se jakkoli shluknout, a jejich schopnost čelit případnému útoku byla tudíž značně omezena. Nezbývalo než vyčkávat. Nad hlavami se jim prohnalo ještě pár temných obrysů, ale zdálo se, že dění pod sebou nevěnují žádnou pozornost.

„Připomínalo to někomu něco?“ zeptal se Poples, když již hodnou chvíli nad sebou viděl jen chladně šedé nebe a tisíce dopadajících kapek.

„Nevím, těžko říct,“ zhodnotil výjev Clar.

Basil si pohladil zplihlé vousy a pouze zakroutil hlavou. Také nic podobného ještě neviděl.

„Pokračujme tedy,“ zavelel Drung a zasunul šavli zpět k opasku.

Avšak neušli ani pár kroků, když se kousek před ně zřítilo ze skály jakési tělo. Lohan vyděšeně vykřikl.

Drung vyrazil na vrčícím ostrohřbetu kupředu. Než ale dorazil k tělu, shýbaly se už nad ním další dvě postavy. Jedna z nich přitom pozvedla ruku s lesklým předmětem a prudce bodla. Než k nim stačil Drung doběhnout, nehybné tělo se doslova vpilo do kameňité půdy. Proti němu stáli muž a žena, oba připraveni na souboj. Když spatřili Drunga, uvolnili postoj a vykročili mu vstříc.

„Kdo jste?“ zahrml Drung. Ostrohřbet se už však uklidnil, tudíž i on mohl ubrat na podezíravosti.

„Zdravím vás,“ řekl muž a lehce se uklonil. „Jmenuji se Bolok a to je má sestra Ink.“

Poples si se zájmem prohlížel pohlednou mladou ženu s kudrnatými stříbrnými vlasy, oděnou ovšem jako muž. V její tváři šlo číst jako v knize. Útrapy a štvání, toho si žena stojící hrdě před nimi užila za svůj život nejvíc. Poplesovi neuniklo, že je vyzbrojena jako válečník pochodující za pomstou. Snad v každém záhybu jejího pláště rozeznal rýsující se dýku, nůž či rukojeť bodce. Velmi neobvyklá žena.

„Pocházíme z Aldronu, města u Brondholdských močálů,“ pokračoval Bolok.

„Co vás přivedlo tak daleko od domova?“ vyzvídal Clar.

„Před časem k nám zavítaly nadmíru přátelské bytosti,“ odpověděl se silnou ironií v hlase Bolok. „Hejkalové.“

Lohan se při vyslovení toho slova celý otřásl a rozklepal.

„Cože?“ vydechl nevěříčně Clar.

„Ano, je tomu tak. Zlé časy přicházejí,“ pronesl smutně Bolok. „Vkradli se jednou v noci za hradby města, chtiví ukojit svou nenasytanou žízeň. A že ji měli sakra velkou,“ ulevil si Bolok a odplivnul si. „Naštěstí jsme je celkem včas odhalili a vyhnali. My, lidé od Brondholdu, si zkrátka umíme poradit s různou havětí. Bohužel

jsme je nepobili dostatečně rychle na to, abychom zachránili naši matku a otce.“

Poples stále pozoroval Ink. Ta ovšem na sobě nedávala znát téměř žádné emoce. Při zmínce o rodičích jen pevněji semkla rty. Strnule stála krok za bratrem a zdálo se, že je pohroužena do svých vlastních myšlenek.

„Vydali jsme se tedy po stopách těch krvežíznivých bestíí, abychom alespoň zabránili utrpení někoho dalšího,“ řekl Bolok.

Vida, trefa do černého, pomyslel si Poples, přece jenom pomsta.

„Ať se vám tedy vaše snažení daří,“ pronesl Clar. „Za jiných okolností bychom vám nabídli naši pomoc, ale máme namířeno k Litonskému hvozdu.“

„I vám, pokud jsou vaše pohnutky čisté,“ uzavřel hovor Bolok a hravě začal spolu se sestrou šplhat po příkré skále.

Divotvorci i Lohan jen nevěřičně zírali na jejich obratné počínání. Inu odplata je silnou motivací. Jakmile oba sourozenci dosáhli vrcholu, shlédli dolů a na rozloučenou jim pokynuli.

Zanedlouho poté se začala soutěska zvolna rozšiřovat, až nechali šedivá skaliska za sebou a dali se podél říčky Lontain, která je měla dovést k vesnici Gholom. Od ní už to bylo k Litonskému hvozdu jen den cesty. Clar srovnal krok s Drungem.

„Asi jsi měl pravdu,“ nadhodil tiše.

„Co myslíš?“

„O tom zkaženém větru ze severu,“ vysvětloval Clar. „O hejka-lech jsem dosud četl jenom v knihách. Myslel jsem si, že se z našich krajů přemístili spíš do povídaček pro zlobivé děti. Věky už o sobě nedali znát.“

„Možná mám pravdu, ale možná se mýlím. Mnohokrát se již tato zem potýkala s tvory, kterých jsou plné stránky oprýskaných knih, jež leží schované hluboko v tajných knihovnách. I kdyby se snad schylovalo k něčemu, co by přesahovalo hranice naší domoviny,

opět bychom se s tím poměřili a museli bychom si poradit. Ale nyní to nechejme uležet. Nic se nestane dříve, než nadejde ten pravý okamžik. To přece víš,“ usmál se Drung.

„Ano,“ přitakal Clar a také se usmál, ovšem uvnitř něj již zapustila kořínky zatím sotva zratelná obava.

III.

Břeh říčky Lontain byl o poznání schůdnější než cesta, kterou se ubírali doposud. Do Gholomu dorazili bez nesnází k večeru. Vyhledali hostinec, kde se všichni posilnili a odebrali na lože do skromných, avšak vyhřátých a hlavně suchých pokojů, neboť hodlali časně ráno opět vyrazit. Té noci se ani Clar nespustil do snu. Všichni potřebovali načerpat nové síly.

„Dnes již bychom měli dorazit do vaší vesnice, Lohane,“ přivítal jej ráno Poples. „Jakmile spatříme Litonský hvozd, povedete nás, abychom zbytečně nebloudili.“

„Jistě,“ přitakal Lohan.

Ráno bylo počasí chladně deštivé a z příjemné hospody se jim neodcházelo snadno. Průvod nyní vedl Poples s Clarem a o čemsi se dohadovali. Ač mluvili hlasitě, nebylo jim příliš rozumět.

„O co vedou spor?“ zeptal se Lohan se zájmem Basila.

„Spor? Ale kdeže, tomu se nedá říkat spor, hádka ani neshoda,“ zachechtal se Basil. „Ti dva stále něco řeší a obvykle se k nim přidá i Drung. Jeden si něco vymyslí a ostatní mu z principu oponují. Je to taková jejich hra. Zkrátka a dobře se rádi vzájemně popichují.“

„Znají se dlouho?“

„Ti dva? Už odmala. Náhoda je tehdy seznámila, aby je pak rozdělila a za čas zase svedla dohromady. Jeden druhému je bratrem, přestože jsou oba naprosto odlišní, i když to tak momentálně nemusí vypadat.“

„Vyprávějte prosím dál,“ požádal Basila Lohan, „raději mám hovor nežli zádumčivé mlčení.“